

Dagboek Aisha Kaftar

Het begin

Aga Khan legde contacten met een zekere 'Monseigneur Verdaele', een kardinaal in het Vaticaan. Het doel: samenwerking in de strijd tegen demonische invloeden. Daarom ben ik nu in Rome, waar ik zo dadelijk zal kennis maken met een groep katholieke 'excommunicators' – of hoe je hen ook noemen wil. Ik aarzel, maar ik ben wel blij dat ik er niet langer alleen voor zal staan, dat ik de middelen en de expertise van een enorme organisatie zoals de Katholieke Kerk kan gebruiken in de strijd tegen djinns en duivels allerhande, iedereen die een waarachtige vijand is van Allah.

De ontmoeting met de 'demon busters'

Zo, dat was dus de kennismaking. Ik ben verbaasd dat dit zootje ongeregeld een professionele groep 'demonendoders' uitmaakt. Er was een erg verlegen maar best lieve gedaanteverwisselaar, een nogal betweterige monnik wiens verdere eigenschappen me ontgaan, en tenslotte een best grappige maar verder van de pot gerukte kleptomaan. Die laatste probeerde er nog met mijn horloge vandoor te gaan, maar dat heb ik hem betaald gezet met een nogal korte (misschien iets té korte...) scheerbeurt met mijn scimitars. Later kwam er nog een vreselijk hautaine 'paap' bij, een priester die alles vanuit het boekje wil doen en weliswaar gezegend is met een hoop talenten, maar daarom niet minder zwelgt van alle arrogante trekjes die de Katholieke Kerk voor andersdenkenden zo afstotelijk maakt. "Je bent vrij om te geloven wat je wilt, zolang je je maar aan mijn symboliek en manier van doen

onderschikt', ja ja. De kruistochten waren ook niet echt een groot succes. En over de plundering van Byzantium door de vierde kruistocht vanuit puur winstbejag hoef ik het ook niet te hebben. Die Katholieke manier van doen is dus ook niet alles. Maar nu dwaal ik even af...

De val van 'Sister Margaret'

We kregen dus een missie: na enige discussie zouden we naar New York trekken (waar de paap erbij kwam) om de verdwijning te onderzoeken van daklozen. Daar kregen we uit handen van de medewerkers van de plaatselijke kardinaal Timothy Michael Dole ook onze 'basisuitrusting': een Glock pistool met 4 clips aan 'heilig water' kogels (benieuwd wat die aanrichten...), een kogelvrije vest, en mijn trouwe scimitars en een AK74. Ik vroeg en kreeg ook een kompas, om de juiste richting naar Mekka te kunnen bepalen voor mijn gebed.

Ik ga het verhaal erover kort houden: we strandden in een klooster dat de opvang en de verzorging van daklozen op zich nam. Dat klooster werd geleid door een zekere Sister Margaret. Zij bleek een bloedmooie jonge vrouw, waarvoor de mannelijke groepsleden allemaal in zwijm vielen, die paap voorop. Ik vertrouwde het boeltje niet maar kon ook niet meteen ontdekken wat me nu precies stoorde. Toch bleef het me bezig houden terwijl ons onderzoek verder ging. Ik stond perplex te kijken naar hoe extreem de daklozen werden gewassen en opgepoetst. In ieder geval een mooi voorbeeld van naastenliefde. Maar was dat alles? Ik kon er mijn vinger niet op zetten, maar ik keek wel goed rondom om niet in een val te trappen.

Tijdens onze zoektocht geraakte ik bevriend met een jonge non

genaamd 'sister Maria'. Ik heb een halve nacht lang met haar over theologie en God en Allah gesproken. Graag zie ik haar opnieuw!

Toen ik eindelijk sliep, werd ik plots wakker gebeld via mijn gsm. De jongens, die sliepen in de slaapzaal naast ons, hadden blijkbaar uitgevist dat 'sister Margaret' de seksuele energie van de daklozen gebruikte om zichzelf te voeden en te verjongen! Een djinn! Dacht ik het niet, die was te perfect om waar te zijn: wat doet een bloedmooie dame als haar in een klooster?

We glipten samen weg uit de slaapzalen voorbij een slapende zuster die de wacht had moeten houden. Uiteindelijk kwamen we bij een zaal waar we 'Sister Margaret' zagen, naakt, bebloed en absoluut bloedmooi. De jongens stonden twijfelend met open mond naar haar te gapen. Ik dacht: laat ons hier niet teveel risico's nemen, de beste verdediging is de aanval. Dus ik wachtte geen seconde, trok mijn scimitars, riep 'Allah Akbar!' en stormde naar haar toe. De jongens probeerden me nog tegen te houden, maar met een koprot was ik bij de Djinn en ik plantte mijn ene scimitar in haar hart terwijl ik met de andere haar hoofd van haar lichaam hakte. Gedaan bedreiging! Mijn eerste demon naar Shaitan verwezen!

De reactie van de anderen verblufte me. Die paap keek beduusd, gromde, draaide zich om en liep weg! Nu ik er bij stil stond... Declameerde hij niet "je bent in overtreding...", enzovoort, toen ik in de charge ging? Wat wou hij doen, een redevoering houden tegen een manifestatie van de duivel? Wat maakt het toch uit dat we volgens zijn regelboek zouden handelen? Dood is dood.

Maar ik snap het wel hoor: meneertje, naar wie ik eerst opkeek vanwege zijn ogenschijnlijke heiligheid, is in feite schijnheilig. Het is hem te doen om zijn eigen ego, en wellicht is hij te ver heen in zijn gevoel van eigenwaan om dat zelf in te schatten. Ik bedoel maar: moeten we dan écht het risico lopen dat één of meerderen van ons sterven in een gerecht tegen djinns opdat die paap zichzelf belangrijk kan achten? Daarna had de man nog het léf om MIJ de les te gaan lezen! "We zouden geen bewijs hebben." Hoezo, een bloedmooie vrouw die niet veroudert als hoofd van een klooster, naakt in de nacht, met bloed die stroomt uit haar mond? Had ze dan net een nachtelijke vreetbui gehad met krieken terwijl ze het te warm had? Ik begrijp niks van die onnozelheid.

Toen we verder afdaalden in een donkere kerker, werden we belaagd door ghouls. Ja, ik ken die menseneters. Maar dat wou ik de paap toch echt niet zo laten weten! Terwijl de groep zich klaar maakte om de ghouls te vernietigen, danste ik om de groep heen en riep ik uit: "nee, we weten niet dat ze slechte bedoelingen hebben, misschien zijn ze mis begrepen!", zelfs toen de paap hen met één houw van zijn slagzwaard een kopje kleiner maakte. Ik heb nog wat rouw geveinsd, maar ik denk dat het punt wel duidelijk was...

We hebben uiteindelijk de restanten gevonden van de verdwenen daklozen, helemaal opgevreten. Arme donders. Goed dat we hier de zaak van Allah hebben verdedigd! Daarna was het terug naar Rome, voor debriefing. Missie volbracht!

Tijdelijk Aspect: Bloeddorst kan aanvoelen als een drug! Is zelfcontrole overroepen?

Een tweede opdracht: een gijzeling in Parijs

We waren amper terug uit New York en daar stond men reeds klaar om ons richting Parijs te vliegen. Er zou een gijzelneming zijn in het Louvre door een magiër van wie men vreesde dat hij het bestaan van magie aan de wereld zou verklappen via live televisie. Zowel Umberto als ikzelf opperden bezwaren wanneer de vertegenwoordigers van het Vaticaan van ons vroegen om de man te elimineren. Konden we dat zomaar doen vooraleer we wisten wat hij aan de wereld zou onthullen? Waren er geen andere mogelijkheden, kon hij niet overgehaald worden om de Tempeliers te vervoegen?

Via een helikopter werden we naar een privé jet gevlogen. In de lucht bespraken we verder de details van onze missie. Sneller dan we dachten was de vlucht ten einde. Bij het vallen van de avond scheurde een limousine met politie escorte ons doorheen het wondermooie Parijs. Zeker wanneer de avondverlichting aan ging vergaapte ik me op deze stad. En dan te denken dat ik ooit onder de indruk was van Kaboel en Teheran!

Maar ik kon niet lang rustig rond me kijken. Molly, de dochter van de paap (die ik nu toch maar bij zijn naam ga noemen, namelijk Michael), had ons vervoegd op de luchthaven. Zij was nota bene een magiër! Bijzondere familie heeft die man. En zweerden die katholieken nu niet bij het celibaat? Ik zal nooit die dubbele standaarden in de Kerk begrijpen.

In ieder geval, Molly en Jack – de dief binnen ons gezelschap, een knullig stuk schorem naar mijn hart, ook al had ik hem voorheen bijna een kopje kleiner gemaakt – zaten maar doorheen de limo te rommelen. Daar haalde Jack zowaar een

fles champagne boven! Ik heb vriendelijk geweigerd omdat het haram is, maar de fles ging vlotjes naar binnen bij die twee. Ondertussen zocht ik naar goede muziek op de radio, maar helaas zaten op alle zenders mannetjes en vrouwtjes te ratelen in het Frans. En daar versta ik zowat tien woorden van. Gelukkig leende Molly me haar iPod uit. Mellow metal, of wat was het? Niet echt mijn ding. Maar beter dan niks.

En toen kwamen we aan het Louvre! Er stond een menigte reporters voorbij een dranghek. Tijd voor mijn meest flashy zonnebril! Parmantig stapte ik de limo uit om voor deze bende te paraderen. Ik begon nog naar hen het recept voor bananentaart te roepen in het Arabisch, gewoon om te zien wat de reactie zou zijn, maar onze gewapende escorte wou daar niks van weten en snoerde me de mond. Geen gevoel voor humor toch, die Fransen...

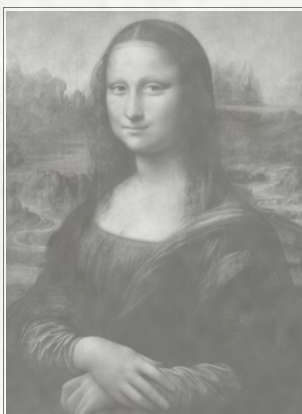
We werden naar een tent geloodst waar we verwachtten gebriefd te worden. We waren immers aangekondigd als experts. Groot was onze verbazing om te bemerken dat de tent leeg was! Zo dringend waren we blijkbaar niet gewenst? De agenten rond de tent verzekerden ons dat 'le commissaire' snel zou komen. Maar dat deed hij niet. Ik nam contact op met een sluipschutter die aan onze kant stond, 'Black Mamba' – wat een naam! Maar we waren snel uitgepraat, want we wisten nog niks. Dus gingen we maar zélf 'le commissaire' zoeken. Via omwegen geraakten we aan de commandotent en met de nodige trucs en – toegegeven – de interventie van een vreemde man in een duur maatpak, kregen we eindelijk de briefing én de hulp die we nodig hadden.

Ons plan finaliseerde zich: John – de shapeshifter in onze

ploeg – zou naar binnen gaan als de (vrouwelijke!) CNN journaliste. Ik vond het best spannend en vreemd opwindend om te zien hoe hij zichzelf in een zij veranderde en vervolgens het stijlvolle CNN-mantelpakje en dito hakken aantrok. Umberto nam de klankapparatuur op zich en Molly, die illusioniste bleek, bevrouwde de camera. Michael verbaasde met zijn erg atypisch aanbod om als verbindingspersoon buiten te blijven. Tegen mijn aanraden in, trouwens: volgens mij had hij perfect mee gekund. Ik gaf hem mijn contact door met de sluipschutter.

De vrolijke dief Jack en ik zouden met hulp van de politie op het dak van het Louvre kruipen, van waaruit we het gebouw zouden infiltreren, om desnoods in te grijpen wanneer nodig. Maar Jack zou ongetwijfeld Jack niet zijn (ik begin hem te kennen), als hij me niet tien meter verderop apart nam, de kaart van het gebouw openvouwde en me zei: “laat ons langs de achterkant gaan”. Ik schudde mijn hoofd toen ik zag wat hij aanwees: de zaal waar zich de Mona Lisa bevond. Ik keek in zijn enthousiaste puppy oogjes en besepte dat je een kind af en toe moet toegeven wat die wil. Plus, wat kon een beetje lol nu kwaad? Dus ja: naar de Mona Lisa en dan naar de magiër!

Poseren bij de Mona Lisa!

Dus, dat is dan de Mona Lisa? Ik snap niet waar iedereen zich druk om maakt? Ja zeker is het mooi geschilderd, jazer is het onschatbaar, maar dat ding is misschien een halve meter op een meter? Pfff, kan niet missen dat zoveel moslims in Europa of de Verenigde Staten afknapt op de heersende

decadentie. Je onderschikken aan Allah is een pak méér waard dan wat oude verf op doek!

Maar: Jack was dolgelukkig! Dan hebben we toch dat bereikt, ook al zou de rest van de missie falen. Enthousiast ging hij aan het werk. Ik kon zijn energieke handen amper volgen. Toen hij effectief het alarm wist uit te schakelen en plots met dat ding in zijn handen stond, vond ik dat de grap lang genoeg geduurd had. Ik probeerde hem te stoppen. Jack wou echter zijn 'souvenir' niet zomaar lossen. Ik liet mijn zorgvuldig opgebouwde zelfcontrole even los en hij zag duidelijk aan me dat hij wéér een scalp zou verliezen als hij niet toegaf. "OK dan", zei hij, en hij haalde een viltstift boven. "Dan teken ik er wel gewoon een snorretje op". Ik nam hem de stift af en wees naar de camera's. Het lichtje brandde! Toen begreep ook Jack dat men in het controlecentrum kon zien wat we deden. We hebben dan maar leuk geposeerd met het schilderij, foto's getrokken en lief gezwaaid naar de camera, vooraleer Jack de Mona Lisa weer terug hing en zelfs het alarm weer inschakelde...

Maar plezier is één ding, we hadden ook nog een missie!

Een pijnlijke reddingsactie

Gervuisloos kropen we verder door de gangen. Het duurde niet lang vooraleer we in de verte de demonische lach hoorden van de magiër. Blijkbaar hadden we dan toch niet te vrezen dat we hier een onschuldige zouden doden: die mens was gestoord, dat hoorde je zo. Een gevaar, en dan niet enkel voor die 'Benevolentia' waar de Tempeliers zo vol van zijn. Dat hadden we ook gezien in het commandocentrum aan de beelden van

de gijzelaars: stokstijf en naar adem happend achter de deur waar we nu voor stonden.

Het was duidelijk dat de magiër flink was afgeleid een eind verder. We hoorden hem allerlei zieke praat verkondigen. Ik vond dat het nu of nooit was: wat als we de gijzelaars stiekem konden doen ontsnappen? Jack ging aan het werk. Maar... wat was dat? Die joker wist de Mona Lisa te stelen, maar liet zich vervolgens vangen door een alarmpje van vijftig cent? "Piep piep piep!", zo ging het. Jack zette er de kolf van zijn M-14 op, maar het was al te laat. De magiër had ons door. Achter ons explodeerde de zaal in lawaai en verwarring, voor ons zagen we de gijzelaars plots stikken!

We moesten snel zijn! Jack en ik hielden onze adem in en doken de kamer in om zoveel mogelijk mensen naar buiten te sleuren. Inderdaad: eens voorbij de kamer konden de mensen weer ademen! Maar de rest was er steeds slechter aan toe. Ook Jack kreeg het steeds moeilijker, en ikzelf hield het slechts vol vanuit pure wilskracht. Achter ons hoorden we het geratel van machinegeweren, schreeuwen en het breken van allerlei antieke spullen. Sneller! Nog drie! Ook Jack liep nu blauw aan. Maar de vrouw voor mijn neus lag reeds in duigen! Zij zou sterven als ik haar niet eerst naar buiten hielp. Alle 17 gijzelaars moesten leven, dat was het enige waar ik aan dacht! Met mijn laatste krachten kreeg ik ook Jack de kamer uit. Puffend en uitgeput keek ik op naar de levende en halfdode gijzelaars rond me...

... en toen doken er plots, vanuit het niks, agenten in riot gear op, die me verder op de grond duwden! Ze riepen allerlei dingen tegen me, waarvan ik alleen het woord 'terrorist'

begreep. Ach, dat ze maar dachten wat ze wilden, ik had hier wel net tal van mensen gered! Ik liet me overmeesteren. Ze bonden mijn handen vast, terwijl één van de gijzelaars naar de agenten greep en probeerde uit te leggen dat ik één van de goeie was – denk ik.

De rest van mijn verhaal is een vage herinnering. Daar dook plots de magiër door de deur. Ik kon nog net de vrouw die me probeerde te beschermen ervan te overtuigen me los te snijden vooraleer die gekke tovenaars een schokgolf van wind op ons gooide. Links en rechts van me gingen agenten tegen de vlakte. Ook de paar resterende gijzelaars verloren hun bewustzijn of zetten het op een lopen. Ik kon me nog recht houden – vraag me alsjeblieft niet hoe. De kracht van Allah? Ik trok mijn zwaarden en gooide me naar voor. Mijn scimitars ketsten gewoon af! Had die man schilden van lucht rond zich heen? Ik voelde iets wat ik niet meer had gekend sinds de Taliban zich aan me vergreep: angst. Ik probeerde met alle macht voorbij de man te geraken. Ik zag nog een vrouw aanrennen, nu zonder hoge hakken, terwijl ik kogels links en rechts zag inslagen. Het is pas achteraf dat ik me herinnerde dat die vrouw eigenlijk John was. Maar daarna voelde ik een schokgolf en daarna... herinnerde ik me niks meer.

En hier ben ik dan, weet ik veel hoeveel later, terwijl ik in een bed weet ik veel waar dankbaar ben om de baxter die morfine lost in mijn arm. Want ik ga dood van de hoofdpijn. Gelukkig heb ik een mooi souvenir: ik met de Mona Lisa in mijn handen, op mijn smartphone. Het was dus geen droom :-)

Tijdelijk aspect. Een beetje lol nu en dan kan duidelijk geen kwaad! Onze opdracht is al ernstig genoeg.